

Στην εποχή μας λείπουν τα παραδείγματα (Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

- Γέροντα, γιατί ο Άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων λέει ότι οι Μάρτυρες των εσχάτων χρόνων θα είναι “υπέρ πάντας Μάρτυρας”;

- Γιατί παλιά είχαμε μεγάλα αναστήματα. Στην εποχή μας λείπουν τα παραδείγματα -μιλώ γενικά για την Εκκλησία και τον Μοναχισμό. Τώρα πλήθυναν τα λόγια και τα βιβλία και λιγόστεψαν τα βιώματα. Θαυμάζουμε μόνον τους Αγίους Αθλητές της Εκκλησίας μας, χωρίς να καταλαβαίνουμε το πόσο κοπίασαν, γιατί δεν κοπιάσαμε, για να μπορέσουμε να καταλάβουμε τον κόπο τους, για να τους αγαπήσουμε και να αγωνισθούμε από φιλότιμο να τους μιμηθούμε. Ο Καλός Θεός βέβαια θα λάβη υπ’ όψιν Του την εποχή και τις συνθήκες στις οποίες ζούμε και ανάλογα θα ζητήσει. Αν λίγο αγωνισθούμε, θα στεφανωθούμε περισσότερα από τους παλαιούς.

Παλιά που υπήρχε το αγωνιστικό πνεύμα και ο καθένας προσπαθούσε να μιμηθή τον άλλο, δεν μπορούσε να σταθή ούτε το κακό ούτε η αμέλεια. Ήταν και το καλό πολύ και αγωνιστικό πνεύμα υπήρχε, γι’ αυτό ένας αμελής δεν μπορούσε να σταθή. Τον έπαιρναν σβάρνα οι άλλοι. Θυμάμαι, μια φορά στην Θεσσαλονίκη περιμέναμε τα φανάρια, για να περάσουμε από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο. Σε μια στιγμή αισθάνθηκα ένα κύμα να με σπρώχνει προς τα εμπρός, γιατί όλοι πήγαιναν προς τα εκεί. Μόλις που σήκωνα το πόδι και προχωρούσα. Θέλω να πω δηλαδή ότι, όταν

όλοι πάνε προς ένα μέρος, ένας, και να μη θέλη να πάη, δυσκολεύεται να μην πάη, γιατί τον πάνε οι άλλοι. Σήμερα, αν κάποιος θέλη να ζήσει τίμια και πνευματικά, δεν χωράει στον κόσμο, δυσκολεύεται.

Και αν δεν προσέξω, θα τον πάρει ο κατήφορος, το κοσμικό κανάλι. Παλιότερα, ήταν πολύ το καλό, πολλή η αρετή, πολύ το καλό παράδειγμα, και το κακό πνιγόταν στο πολύ καλό και η λίγη αταξία που υπήρχε στον κόσμο ή στα Μοναστήρια δεν φαινόταν και ούτε έβλαπτε. Τώρα τι γίνεται; Το κακό παράδειγμα είναι πολύ, και το λίγο καλό που υπάρχει, περιφρονείται. Γίνεται δηλαδή το αντίθετο, πνίγεται το λίγο καλό στο πολύ κακό, και έτσι κυβερνάει το κακό.

Όταν ένας άνθρωπος ή ένα σύνολο ανθρώπων έχει αγωνιστικό πνεύμα, αυτό πολύ βοηθάει. Γιατί, όταν ένας προχωράει πνευματικά, δεν ωφελεί μόνον τον εαυτό του, αλλά βοηθάει και τον άλλον που τον βλέπει. Και ένας που είναι χαλαρός, πάλι το ίδιο, επιδρά και στους άλλους. Όταν ο ένας χαλαρώνει, ο άλλος χαλαρώνει, τελικά, χωρίς να το καταλαβαίνουν, δεν μένει τίποτε. Γι' αυτό το αγωνιστικό πνεύμα πολύ θα βοηθήσει μέσα σ' αυτήν την χαλάρωση που υπάρχει. Αυτό θα πρέπει να το προσέξουμε πολύ, γιατί έφθασαν δυστυχώς σε τέτοιο σημείο οι σημερινοί άνθρωποι, που κάνουν και νόμους ακόμη χαλαρούς και τους επιβάλλουν και στους αγωνιζομένους να τους εφαρμόσουν. Γι' αυτό οι αγωνιζόμενοι όχι μόνο δεν πρέπει να επηρεάζονται από το κοσμικό πνεύμα, αλλά και να μη συγκρίνουν τον εαυτό τους με τους κοσμικούς και νομίζουν ότι είναι άγιοι και μετά χαλαρώνουν και γίνονται χειρότεροι και από τους πιο κοσμικούς. Στην πνευματική ζωή δεν θα βάλω κανείς για πρότυπο τους κοσμικούς αλλά τους Αγίους. Καλά είναι να παίρνω κάθε αρετή και να βρίσκω τον Άγιο που την είχε, να μελετά τον βίο του, και τότε θα βλέπω ότι δεν έχει κάνει τίποτε και να προχωρή με ταπείνωση. Στο στάδιο αυτοί που τρέχουν, δεν κοιτάζουν πίσω να δουν που βρίσκονται οι τελευταίοι, γιατί, αν το κάνουν, θα μείνουν αυτοί τελευταίοι. Όταν προσπαθώ να μιμηθώ τους προχωρημένους, η συνείδηση λεπτύνεται. Όταν όμως βλέπω τους πίσω, δικαιολογώ τον εαυτό μου και λέω ότι δεν είναι σπουδαία τα σφάλματά μου εν συγκρίσει με τα δικά τους. Επαναπαύομαι στον λογισμό μου ότι υπάρχει και ο κατώτερός μου. Έτσι πνίγω την συνείδησή μου ή καλύτερα, καταλήγω να έχω μια καρδιά σοβαντισμένη, αναίσθητη.

(ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ – ΛΟΓΟΙ Α΄ – ΜΕ ΠΟΝΟ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΝΘΡΩΠΟ)

Πηγές:alopsis.gr- hristospanagia3.blogspot.gr